

ХРИСТІЯНСЬКИЙ ГОЛОС

УКРАЇНСЬКА ЦЕРКОВНА ГАЗЕТА • UKRAINISCHE KIRCHENZEITUNG

РІК ВИДАННЯ • JAHRGANG 79

ЛИПЕНЬ • JULI 2026 • Nr. 11 (3183)

MÜNCHEN • B 20409

ПОСЛАННЯ

Синоду Єпископів Української Греко-Католицької Церкви 2026 року до батьків, молоді, духовенства, монашества і мирян УГКЦ в Україні та на поселеннях і до всіх людей доброї волі, с. 3.

Слава Ісусу Христу! Шановні читачі!

У липневому номері ми зосередили особливу увагу на центральній події цього року в нашій Церкві — Синоді Єпископів УГКЦ, який відбувся у Зарваниці. Значну частину випуску присвячено саме його плодам: на цих шпальтах ви знайдете офіційні Послання та Комунікат Синоду, а також детальне роз'яснення історичного рішення для всіх душпастирів та мирян — ухвалення Кодексу канонів УГКЦ.

Іншим важливим акцентом номера є життя нашого Апостольського екзархату. Цьогорічне літо стало для громад часом духовного згуртування і було щедро наповнене християнськими таборами для дітей та молоді у країнах Скандинавії і Німеччині, традиційними прощаами (зокрема, до блаженної Едіґни в Пуху) та особливою подією — відкриттям нового душпастирського осередку у Брухзалі.

Окрім того, ми продовжуємо осмислювати реалії війни, аналізуючи нещодавній візит солідарності до України Секретаря Святого Престолу архієпископа Пола Ґаллаґера та публікуючи коментар Джорджа Вайґеля про межі дипломатичного діалогу з агресором.

Приємного читання!

Микола Витівський
Головний редактор

ЗМІСТ

ОФІЦІЙНО

Послання Синоду Єпископів УГКЦ 2026 року	<i>ПОСЛАННЯ</i> 3
Комунікат Синоду Єпископів УГКЦ 2026 року	<i>КОМУНІКАТ</i> 6

НОВИНИ АПОСТОЛЬСЬКОГО ЕКЗАРХАТУ

Липень у житті парафій екзархату.....	<i>ФОТО-ХРОНІКА</i> 11
Традиційна проща до Пуху: українці вшанували блаженну Едіґну.....	13
Тисячолітня спадщина: Літургійна комісія провела лекцію з історії українського церковного співу	15
Зустріч представників іншомовних душпастирств у Андексі та подяка монсеньйору Гоффманну за служіння	16
Народження нової спільноти: у Брухзалі вперше відслужили Літургію українською мовою	17
Відпочинок із Богом: літні християнські табори для українських дітей і молоді у країнах Скандинавії	18
Літо духовної радості: християнський табір для парафій Кельна та Дюссельдорфа	<i>ФОТО-РЕПОРТАЖ</i> 21
Душпастирський візит владики Богдана Дзюраха до Броварів	26

НОВИНИ УГКЦ І СВІТУ

Підсумки Синоду Єпископів УГКЦ: увага до нових покликань та прийняття Кодексу канонів	28
«Перемога України буде силою Божою»: Блаженніший Святослав на Загальнонаціональній прощі в Зарваниці	29
Медичні працівники здійснили XIII Всеукраїнську прощу до Зарваниці	30

«ХРОНІКИ ПЕРІОДУ ВЕЛИКОЇ ВІЙНИ»

Місія солідарності: підсумки візиту Секретаря Святого Престолу архієпископа Пола Ґаллаґера до України.....	32
---	----

ДУХОВНО-ІНФОРМАЦІЙНИЙ БЛОК: ДУМКИ

Україна і межі діалогу	<i>КОМЕНТАР</i> 35
Конституція Церкви? Що означає ухвалення Кодексу канонів УГКЦ і чому це історична подія... 37	

«ІДИ ЗА МНОЮ!» (МР. 2, 14): ПОКЛИКАННЯ ДО СВЯЩЕННИЧОГО СЛУЖІННЯ ТА БОГОПОСВЯЧЕНОГО ЖИТТЯ В СУЧАСНОМУ СВІТІ

ПОСЛАННЯ

ПОСЛАННЯ СИНОДУ ЄПИСКОПІВ УГКЦ 2026 РОКУ
ДО БАТЬКІВ, МОЛОДІ, ДУХОВЕНСТВА, МОНАШЕСТВА І МИРЯН УГКЦ
В УКРАЇНІ ТА НА ПОСЕЛЕННЯХ І ДО ВСІХ ЛЮДЕЙ ДОБРОЇ ВОЛІ

Офіційний текст за посиланням: ugcc.ua

Вих. ВА 26/282

Фото: Департамент інформації УГКЦ

// *Тоді почув я голос Господній, що говорив: «Кого б Мені послати? Хто нам піде?» І сказав я: «Ось я, пошли мене!» (Іс. 6, 8)*

Дорогі в Христі!

Зібравшись на цьогорічному Синоді Єпископів УГКЦ у Марійському паломницькому центрі в Зарваниці, з почуттям пастирської відповідальності за добро довіреної нам пастви ми присвятили особливу увагу темі «Душпастирство покликань до священства та монашества».

У християнському розумінні покликання — це не професія, а ідентичність, що народжується як відповідь на поклик до учнівства Христового. У ширшому значенні кожний християнин має своє покликання — на шляху до спасіння свідчити про Божу любов у світі відповідно до свого віку та стану, зростаючи у вірі, святості й любові. Водночас дехто покликаний до особливого служіння: «Ідіть за Мною, Я вас зроблю рибалками людей» (Мт. 4, 19). Найчастіше це покликання здійснюється у священничому служінні або богопосвяченому житті.

Упродовж історії нашої Церкви Господь безперестанку посилав ревних працівників на свої жнива. Поклик Христа привів колись до київських печер Антонія і Теодосія — зачинателів українського монашества. Він був дороговказом і для графа Романа Шептицького, який, ставши митрополитом, очолив духовне відродження нашої Церкви й українського народу у ХХ столітті. За часів атеїстичного режиму за Господнім покликом ішли в підпілля юні шукачі Божої правди, щоб зберегти іскру надії та світло віри посеред темряви, зла й неправди. Згодом, з Божого благословення, після виходу Церкви з підпілля велика кількість юнаків і дівчат відповіли на внутрішній заклик Господній «Іди за Мною» — і вступили до відновлених семінарій, монастирів та спільнот богопосвяченого життя.

Святий Дух завжди наповнює Церкву працівниками в Божому винограднику, навіть у найважчі часи випробувань. Потрібно лише бути відкритими до дару покликання, прагнути цього дару та невпинно вимолювати: «Жнива великі, та робітників мало. Просіть, отже, Господаря жнив, щоб вислав робітників на свої жнива» (Мт. 9, 37–38). Тому з вдячністю до всіх, хто вже відповів на Господній заклик, заохочуємо вас, дорогі браття і сестри, відкривати свої серця в молитві на цей Божий дар.

ДОРОГІ ЮНАКИ ТА ДІВЧАТА!

Ви можете запитати себе: яким чином Бог кличе до служіння в Церкві? Найчастіше покликання зароджується ще змалечку, коли дитина відкриває для себе Його доброту й любов та починає розуміти, наскільки вони важливі для її життя. Господь промовляє через участь у житті церковної спільноти, передусім у християнській сім'ї — «домашній Церкві», а також у місцевій парафіяльній спільноті. Він кличе своїм словом через слухання і читання Святого Письма. Він промовляє в літургійному житті Церкви через Святі Таїнства, особливо Таїнство Покаяння, а також у тиші особистої молитви. Господь кличе й через людей, які своїм святим, радісним і боговгодним життям допомагають іншим пізнати Його та спонукають іти слідом за Ним.

Покликання в Церкві — це великий дар і водночас велика відповідальність. Воно вимагає відкритості, духу слухання, внутрішньої чутливості та здатності розпізнавати в глибині серця Божий голос. Щоб належно відповісти на цей поклик, потрібно плекати любов до Христа і Його Церкви, бути готовими стати знаряддям у Божих руках та відкритися на різні форми служіння. Моліться і працюйте над собою, зростаєте в чеснотах, словом і ділом допомагайте іншим наблизитися до Бога. Беріть активну участь у молодіжних християнських спільнотах. Переживаючи особисті, сімейні чи суспільні труднощі, особливо серед випробувань нинішньої війни, розвивайте особисту дружбу з Господом Ісусом, шукаючи в Нього підтримки, розради й дороговказу для свого життя. Хай вам допомагає молитовна близькість із Його Пресвятою Матір'ю, котра є взірцем відкритості до дару покликання: «Ось я Господня слугиня: нехай зо мною станеться по твоєму слову!» (Лк. 1, 38).

ДОРОГІ БАТЬКИ!

Дякуючи вам за ваше служіння, заохочуємо вас жити повнотою християнського життя у своїх родинях. Ставтеся до своїх дітей з усвідомленням, що вони є Божими дітьми, довіреними вашій опіці. Щодня моліться разом із ними та спільно беріть активну участь у житті Церкви. Підтримуйте прагнення дітей служити Богові й Церкві. Будьте для них живим образом Божої любові. Власним прикладом навчайте їх жертовності, щедрості та довіри до Господньої благодаті. Відкрийте дітям велич церковного служіння й пам'ятайте, що батьки священника, монаха чи монахині мають особливу шану в Церкві як ті, хто поблагословив своїх дітей віддати своє життя Богові.

ДОРОГІ ОТЦІ-ДУШПАСТИРІ!

Разом зі своїми парафіяльними спільнотами ви виконуєте особливе завдання в душпастирстві покликань — розпізнавати дію Святого Духа в серцях наймолодших парафіян. Тому так важливо підтримати покликання молодої людини уважним слуханням, заохоченням і сприянням. Особистий приклад вашого побожного життя, радісного і ревного служіння в дусі самопожертви заохочує молоду людину йти вашими слідами. Нерідко покликання молодої людини згасає лише тому, що ніхто вчасно не помітив і не підтримав його. Плекайте покликання, запрошуючи дітей і молодь до активної участі в церковних богослужіннях. Регулярно зустрічайтеся з молоддю, організовуйте для неї прощі та літні табори. Запрошуйте семінаристів, священників і богопосвячених осіб на заходи для дітей і молоді. Передусім же моліться за покликання разом із усією парафіяльною громадою. Якщо з вашої парафії вийшли покликання до священничого служіння чи богопосвяченого життя, дбайте, щоб молоді люди знали про це. Запрошуйте цих осіб, щоб вони могли свідчити у своїй материнській парафії про власний шлях покликання.

ДОРОГІ ОТЦІ, БРАТИ І СЕСТРИ З БОГОПОСВЯЧЕНИХ СПІЛЬНОТ!

Будьте присутні в житті нашої молоді. Хай радість вашого покликання буде видимою для всіх у ваших словах і ділах. Плекайте євангельські чесноти — убозтво, чистоту та послух, живучи разом у спільноті, яка є взірцем християнського братерства, сестринства та співпраці задля добра Христової Церкви й освячення Божого люду. Дбайте про духовне наставництво — батьківство і материнство — як у своїх спільнотах, так і щодо тих, хто приходить до ваших монастирів, шукаючи підтримки, зцілення чи допомоги.

ДОРОГІ В ХРИСТІ БРАТТЯ І СЕСТРИ!

Знайте, що покликання до священничого служіння та богопосвяченого життя є ознакою життєздатності Церкви. Адже вона безперестанку народжує нових працівників для Христового винограднику. Жива парафія є тим місцем, де молода людина може зустріти живого Христа й почути Його заклик: «Іди за Мною!». Справжня «домашня Церква» — це родинна спільнота, яка створює всі умови для того, щоб зародок покликання зростав до зрілості. Тож чуваймо всі разом над цим великим даром і супроводжуймо покликаних нашими молитвами.

Благословення всемогутнього Бога, Отця, і Сина, і Святого Духа, нехай зійде на кожну молоду людину, на її батьків, на священників, монахів і монахинь, на кожну нашу парафіяльну спільноту та на весь наш народ і перебуває з усіма нами завжди.

Від імені Синоду Єпископів Української Греко-Католицької Церкви

† СВЯТОСЛАВ

*Дано в Києві, при Патріаршому соборі Воскресіння Христового,
у день Святого апостола Акили, 14 липня 2026 року Божого*

КОМУНІКАТ СИНОДУ ЄПИСКОПІВ УГКЦ 2026 РОКУ

КОМУНІКАТ

У Марійському духовному центрі «Зарваниця» від 1 до 10 липня 2026 року тривала праця Синоду Єпископів Української Греко-Католицької Церкви. У синодальних засіданнях узяли участь 49 архиєреїв УГКЦ з України, Західної та Центральної Європи, Північної й Південної Америки, а також Австралії. Серед них — 34 правлячі єпископи, єпископ Курії Верховного Архиєпископа, 9 єпископів-помічників і 5 єпископів-емеритів.

Зарваниця, 1–10 липня 2026 року

Офіційний текст за посиланням: ugcc.ua

Фото: Департамент інформації УГКЦ

ГОСТІ СИНОДУ ЄПИСКОПІВ

На початку першого робочого засідання Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав привітав членів Синоду, зокрема нових владик, які впродовж минулого року отримали єпископські свячення: єпархіального єпископа єпархії Святого Володимира Великого в Парижі Ігоря Ранцю та єпископа-помічника Вроцлавсько-Кошалінської єпархії Маріуша Дмитерка.

Предстоятель згадав світлої пам'яті владика Петра Стасюка, який упокоївся в Господі 25 серпня 2025 року в Канаді. Його поховали в крипті катедрального собору Святих апостолів Петра і Павла в Мельбурні (Австралія).

У роботі Синоду також взяли участь: Апостольський нунцій в Україні архієпископ Вісвальдас Кульбокас, який прибув разом із радником Апостольської нунціатури монсенсьором Векославом Холіком; архієпископ і митрополит Пряшівський Йона Максим; правлячий єпископ Мукачівської греко-католицької єпархії Теодор Мацапула разом із єпископом-помічником Нілом Луцаком; генеральний вікарій архієпископа Відня для вірних Східних Католицьких Церков в Австрії о. Юрій Коласа; вікарій архієпископа Мадрида для вірних Східних Католицьких Церков в Іспанії о. Андрес Мартінес Естебан; генеральний вікарій для українських греко-католиків у Румунії о. Василь Колопельник.

Під час Синоду відбулася також зустріч з генеральним директором Благодійного фонду німецьких католиків «Реновабіс» о. Томасом Шварцом та архимандритом о. Андреасом Тірмаером. Синодальні отці висловили їм, а через них — усім жертводавцям, щирю вдячність за солідарність із нашою Церквою та українським народом у час тривалих випробувань. Вони також запевнили у своїй молитві за всіх, хто пам'ятає про Україну, молиться за неї та підтримує її.

ВІТАЛЬНЕ СЛОВО АПОСТОЛЬСЬКОГО НУНЦІЯ

Із вітальним словом до членів Синоду звернувся Апостольський нунцій в Україні архієпископ Вісвальдас Кульбокас. Він високо оцінив спільне звернення Блаженнішого Святослава та групи кардиналів Української Греко-Католицької Церкви і Римо-Католицької Церкви в Польщі щодо актуальної ситуації в польсько-українських відносинах.

Окрім цього, архієпископ Вісвальдас поділився головними підсумками свого нещодавнього візиту до Рима та зустрічей зі Святішим Отцем і керівництвом Державного секретаріату Святого Престолу. Він наголосив на духовному вимірі сучасної російської війни проти України та закликав продовжувати молитву за на повернення Росії відповідно до заклику Пресвятої Богородиці, даного у Фатімі. Апостольський нунцій заохотив владик не втрачати відваги, розвивати братерські взаємини з іншими Церквами в Україні та надалі жертвно служити людям, які страждають від війни, розділяючи з ними їхній біль та їхні надії.

На завершення він наголосив, що Східні Католицькі Церкви, а особливо Українська Греко-Католицька Церква, є великим скарбом усієї Вселенської Церкви, і закликав надалі ділитися її духовною спадщиною та досвідом з усією Вселенською Церквою.

ПРОГРАМНА ДОПОВІДЬ ОТЦЯ І ГЛАВИ УГКЦ

Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав виголосив програмну доповідь, у якій представив актуальний стан життя і служіння Церкви, зокрема в Україні, в умовах російської агресії.

Предстоятель наголосив на мужності й витривалості українських захисників та всього українського народу, який, попри щоденні загрози й драматичні випробування минулої зими, не втрачав надії та знаходив сили протистояти злу.

Блаженніший Святослав ознайомив членів Синоду з діяльністю Постійного Синоду, сесії якого після торішнього Синоду Єпископів відбувалися в Австралії, Бразилії та Іспанії. Він підкреслив, що проведення таких засідань сприяє зміцненню єдності Церкви-матері з її духовними дітьми, розсіяними по всьому світу, пожвавленню душпастирського служіння та розвитку структур УГКЦ, особливо там, де вони ще перебувають на етапі становлення.

Окрему увагу Глава Церкви приділив служінню духовенства в Україні та поза її межами. Під час обговорення програмної доповіді синодальні отці обмінялися думками щодо душпастирського супроводу людей, які постраждали від війни, та українців, які були змушені шукати прихистку за кордоном. Серед пріоритетних тем обговорення була також підтримка священнослужителів, які з великою самовідданістю здійснюють своє служіння в умовах російської агресії.

ГОЛОВНА ТЕМА СИНОДУ ЄПІСКОПІВ 2026 РОКУ

Другого дня синодальних засідань владики розглядали головну тему цього річного Синоду — «Душпастирство покликань до священства та монашества». За її підготовку відповідали дві патріарші комісії — у справах духовенства (голова — владика Богдан Данило) та у справах монашества (голова — владика Михайло Бубній).

Вступну доповідь виголосив владика Богдан Данило на тему «Роль сім'ї, спільноти та єпископа у плеканні й формуванні священничих покликань: заклик творити культуру самопожертви, батьківства та зустрічі».

Відтак учасники Синоду заслухали низку співдоповідей, присвячених різним аспектам душпастирства покликань. Ректор Івано-Франківської духовної семінарії о. Тарас Путько

представив доповідь «Покликання в УГКЦ на території України: стратегічний аналіз, демографічна візія та дорожня карта для душпастирів». Протосинкел Торонтської єпархії о. Андрій Онуферко висвітлив тему «Покликання в УГКЦ поза Україною: аналіз зібраних даних про священників та дияконів, свячених від 2010 року». Директор Благодійного фонду «Шпиталь Шептицького» о. Ігор Бойко виступив із доповіддю «Обличчя сучасного покликання: соціокультурний та психологічний портрет семінариса».

У другій частині засідання, після вступного слова владики Михайла Бубнія, який представив статистичні дані щодо покликань до богопосвяченого життя в УГКЦ та проаналізував сучасний стан монашества нашої Церкви, були виголошені співдоповіді, присвячені покликанню до богопосвяченого життя: Ієромонах Сава Масник, студит, представив тему «Сучасна молодь у богопосвяченому житті: очікування — відповідь формації». Ієромонах Андрій Сивак, ТІ, присвятив свою доповідь темі «Харизма, спільнота і місія в розпізнаванні покликання: досвід, труднощі та оновлення інститутів богопосвяченого життя». Сестра Катерина Молочій, МНІ, виступила з доповіддю «Сім'я в контексті питань віри, виховання та викликів сучасності».

Після заслухання доповідей синодальні отці провели ґрунтовне обговорення головної теми. Праця продовжилася в малих групах, де владики мали нагоду обмінятися думками та сформулювати конкретні пропозиції, які стали основою для синодальних рішень.

ДУШПАСТИРСЬКА СИТУАЦІЯ УГКЦ В УКРАЇНІ ТА СВІТІ

Значну частину праці Синоду було присвячено розглядові душпастирської ситуації в митрополіях та інших церковних структурах УГКЦ в Україні й поза її межами. Архиєреї аналізували контекст, у якому сьогодні здійснює своє служіння Церква, окреслювали найважливіші виклики та обговорювали можливі відповіді на них.

Про життя Української Греко-Католицької Церкви в Австралії, Новій Зеландії та Океанії доповів кардинал Микола Бичок. Про розвиток душпастирства українців у єпархії Покрову Пресвятої Богородиці в Буенос-Айресі (Аргентина) розповів владику Даниїл Козлінський. Огляд життя Церкви в Бразилії представив митрополит Володимир Ковбич.

Аналіз душпастирського служіння у Вінніпезькій митрополії (Канада) представив владику Андрій Рабій, єпископ-помічник Вінніпезької архієпархії. Про становище УГКЦ у чотирьох єпархіях Сполучених Штатів Америки доповів митрополит Борис Гудзяк.

Владика Богдан Дзюрах представив огляд актуального стану чотирьох ієрархічних структур УГКЦ у Західній Європі: єпархії Пресвятої родини в Лондоні, єпархії Святого Володимира Великого в Парижі, Апостольського екзархату в Німеччині та Скандинавії та Апостольського екзархату в Італії. Митрополит Євген Попович доповів про душпастирське служіння Перемисько-Варшавської митрополії.

Особливу увагу синодальні отці приділили життю Церкви в чотирьох митрополіях України. Огляд душпастирської ситуації, а також головних суспільних і церковних викликів у Львівській, Івано-Франківській та Тернопільсько-Зборівській митрополіях представив митрополит Теодор Мартинюк. Про життя Києво-Галицької митрополії доповів Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав як її митрополит.

Представлення звітів супроводжувалося жвавим обміном думками. Єпископи ділилися своїм досвідом, аналізували сучасний стан життя Церкви в Україні та на поселеннях, висловлювали пропозиції щодо подальшого розвитку душпастирського служіння, зміцнення взаємної підтримки та поглиблення єдності між усіма церковними структурами УГКЦ.

ЛІТУРГІЙНІ ТА СОЦІАЛЬНІ ПИТАННЯ

Важливе місце в праці цьогорічного Синоду посів розгляд літургійних питань, які представив голова Патріаршої літургійної комісії владика Григорій Комар.

Зокрема, синодальні отці розглянули і поблагословили до друку тексти нового Архиєратикона, оновлених Молитвослова та офіційного молитовника УГКЦ «Прийдіте, поклонімся».

Окрему увагу владика приділили соціальному служінню Церкви в умовах російської агресії. Війна й надалі завдає українському народові невимовних страждань і породжує нові гуманітарні виклики, на які Церква покликана відповідати конкретними ділами милосердя.

Прагнучи ще ефективніше відповідати на численні потреби людей, які постраждали від війни, синодальні отці заслухали звіт президентки Благодійного фонду «Карітас України» Тетяни Ставничої про діяльність організації, яка від імені Церкви здійснює системну гуманітарну допомогу постраждалим унаслідок війни. Владика висловили керівництву, працівникам і волонтерам фонду щире вдячність за їхню жертвовність, витривалість і відданість служінню ближньому, завдяки чому тисячі людей отримують своєчасну й необхідну допомогу.

КАНОНІЧНІ ПИТАННЯ

Одним із найважливіших завдань цьогорічного Синоду стали розгляд і затвердження проекту Кодексу канонів Української Греко-Католицької Церкви.

Цей збірник, який налічує близько 730 канонів, є плодом понад десятирічної праці робочої групи під проводом митрополита Євгена Поповича, голови Канонічного відділу Патріаршої курії.

Кодекс складається з 19 титулів, які регулюють різні сфери життя Церкви, зокрема питання її ієрархічної структури, служіння єпископів і духовенства, діяльності парафій, прав і обов'язків мирян, богосвяченого життя, місійної діяльності, екуменізму, міжрелігійного діалогу, учительського служіння Церкви, літургійного життя, церковного управління, матеріального забезпечення, соціального служіння та церковного судочинства.

Під час синодальних засідань члени Синоду послідовно опрацьовували кожен канон, вносили свої зауваження, уточнення та пропозиції, працюючи над удосконаленням і подальшим формуванням власного партикулярного права Української Греко-Католицької Церкви.

ЗВІТНІСТЬ ЦЕРКОВНИХ СТРУКТУР ТА ІНШІ ПИТАННЯ

Традиційною складовою праці Синоду стало заслухання звітів церковних структур різних рівнів.

Звіт про стан церковного судочинства в Українській Греко-Католицькій Церкві представив митрополит Євген Попович. Про діяльність Душпастирської ради Патріаршої курії прозвітував владика Кеннет Новаківський. Підсумки діяльності патріарших комісій і відділів за минулий рік підбив владика Андрій Хім'як. Про перебіг беатифікаційного процесу праведного митрополита Андрея Шептицького поінформував о. Адріян Книш.

Патріарший економ о. Любомир Яворський представив фінансовий звіт Патріаршої курії, звіт про збір пожертв і діяльність фондів, заснованих Синодом Єпископів УГКЦ, а також поінформував про діяльність Патріаршої фундації «Мудра справа». Владика Йосиф Мілян розповів про перебіг будівництва Патріаршого центру в Києві.

Синодальні отці також ознайомилися з інформацією про діяльність та місію Українського католицького університету, яку надав ректор університету д-р Тарас Добко. Під час обговорення було наголошено на важливій ролі Українського католицького університету у формуванні відповідального суспільного лідерства, розвитку християнської думки та плеканні культури служіння. Особливу увагу було звернено на внесок університету в підготовку катехитів, біблійних аніматорів і мирянських лідерів, які здійснюють своє служіння в парафіях Української Греко-Католицької Церкви в Україні та на поселеннях.

СПІЛЬНА МОЛИТВА ТА ЗАВЕРШЕННЯ ПРАЦІ СИНОДУ ЄПІСКОПІВ

Як і щороку, праця Синоду Єпископів Української Греко-Католицької Церкви проходила в атмосфері спільної молитви та духовних роздумів. Проповіді на щоденних Літургіях, а також реколекційні науки під час дня духовної віднови виголошував ієромонах Сава Масник, студит.

Кожне робоче засідання розпочиналося о 9:00 молитвою за полеглих захисників України, загиблих мирних жителів та всіх жертв російської агресії. У такий спосіб синодальні отці єдналися із Загальнонаціональною хвилиною мовчання, вшановуючи пам'ять усіх, хто віддав своє життя за свободу й незалежність України.

У суботу, 4 липня, владики звершили заупокійне богослужіння та літургійно пом'янули спочилих співбратів у єпископському служінні. Під час молитви було поіменно згадано архиєреїв Української Греко-Католицької Церкви, які відійшли до вічності, починаючи від кінця Х століття, згідно з Пом'яником, підготовленим Секретаріатом Синоду.

У неділю, 5 липня, синодальні отці відвідали парафії Тернопільсько-Зборівської митрополії та сусідніх єпархій, де разом із вірними молилися за справедливий і тривалий мир в Україні, за український народ, його захисників, а також за всіх, хто потерпає від наслідків війни.

У вівторок, 7 липня, під час братньої вечері владики привітали ювілярів цього року — єпископів, священників, богопосвячених осіб і мирян, висловивши їм щиру вдячність за багаторічне й жертвове служіння Церкві та вагомий внесок у підготовку і проведення Синоду.

На завершення своєї праці синодальні отці затвердили текст Послання Синоду Єпископів Української Греко-Католицької Церкви «„Иди за Мною!“ (Мр. 2, 14): Покликання до священничого служіння та богопосвяченого життя в сучасному світі», присвяченого головній темі цьогорічних засідань, а також схвалили низку листів до Предстоятелів Церков sui iuris, голів Єпископських конференцій, керівництва Української держави та членів Синоду, які не змогли взяти участі в його роботі.

Синод Єпископів ухвалив провести чергову сесію Синоду наприкінці серпня 2027 року Божого. Головною темою наступного Синоду стане «Комунікаційна стратегія Української Греко-Католицької Церкви».

Владики висловили вдячність духовенству, богопосвяченим особам і мирянам Української Греко-Католицької Церкви за вірне служіння Богові та українському народові в умовах війни, закликавши всіх і надалі залишатися свідками християнської надії, єдності та незламної віри в перемогу добра.

Завершуючи свою працю, єпископи доручили Богові та заступництву Пресвятої Богородиці Церкву, український народ, наших захисників, усіх постраждалих від війни, полонених, зниклих безвісти та вимушених переселенців. Вони закликали духовенство, богопосвячених осіб і мирян до невтомної молитви за перемогу правди, справедливий мир, визволення України від російського агресора та духовне відродження українського народу.

ЛИПЕНЬ У ЖИТТІ ПАРАФІЙ ЕКЗАРХАТУ

Посвята родин під покров Матері Божої Неустанної Помочі у Ісландії

Храмовий празник Матері Божої Неустанної Помочі у Бонні

Гамбург: парафіяльний вікенд із семінаристами із Києва

У Копенгагені вшанували пам'ять загиблих медиків і волонтерів

Участь української громади у Тижні святого Кіліана у Вюрцбурзі

Урочисте прийняття 20 юнаків до Вівтарної дружини у Кельні

Проца громади м. Рейк'явік до місця об'явлення Матері Божої у Ісландії

Перемога українців у турнірі для іншомовних душпастирств Мюнхена

Кельн: молодіжна зустріч на тему стосунків

Свято єдності родин у Фрайбургу

Вюрцбург: початок зустрічей для подружніх пар

Бамберг: українська класична музика у рамках мистецько-єкуменічної ініціативи

ТРАДИЦІЙНА ПРОЩА ДО ПУХУ: УКРАЇНЦІ ВШАНУВАЛИ БЛАЖЕННУ ЕДІГНУ

У суботу, 4 липня 2026 року, вірні Апостольського екзархату з різних міст Німеччини зібралися на щорічне паломництво до баварського містечка Пух, [повідомляє пресслужба Апостольського екзархату](#). Прочани прибули, щоб спільно помолитися біля мощей блаженної Едігни, яка стала покровителькою української діаспори та символом духовного єднання між Україною та Європою.

Цьогорічну святкову Божественну Літургію у храмі святого Себастіана очолив о. Володимир Війтович, адміністратор катедрального храму Покрову Пресвятої Богородиці в Мюнхені. Після завершення богослужіння він уділив усім присутнім благословення мощами блаженної.

З духовним словом до прочан у храмі звернувся о. Андрій Витівський, який також супроводжував пішу частину прощі із Мюнхена до Пуху. Спираючись на євангельську розповідь про зцілення кровоточивої жінки та доньки начальника (Мт. 9, 18–26), священник наголосив на життєдайній силі Христа та важливості глибокої віри у стосунках людини з Богом.

Цього року проща об'єднала чисельних вірних з різних громад Німеччини: до спільної молитви долучилися паломники з Мюнхена, Аугсбурга, Бамберга, Байройта, Вюрцбурга, Регенсбурга та Штутгарта.

Постать блаженної Едіґни є глибоко символічною для української Церкви. За переказами, ця онука київського князя Ярослава Мудрого, не бажаючи виходити заміж за нелюба, вирушила на Схід, але зупинилася в баварському селі Пух. Відмовившись від королівських привілеїв, вона 35 років прожила в дуплі велетенської липи поруч із храмом. Своє життя Едіґна присвятила молитві, зціленню хворих та навчанню місцевих мешканців грамоті. Вона відійшла у вічність у 1109 році, а у 1600 була беатифікована Церквою як блаженна. Сьогодні її мощі зберігаються у місцевій церкві святого Себастьяна, яка щороку збирає українців на спільну молитву.

ПІСНЯ ПРОЧАН ДО БЛАЖЕННОЇ ЕДІҒНИ

1. З французького міста, з сім'ї короля,
Блаженна Едіґна в паломництво йшла.

Приспів:

О, люба нам, наша Едіґно,
Молись за нас, щоб жили гідно.

2. В молитві до серця Господь промовляв,
На бідних злиденних людей показав.

3. Домівкою стало дерева дупло,
Усіх лікувала, робила добро.

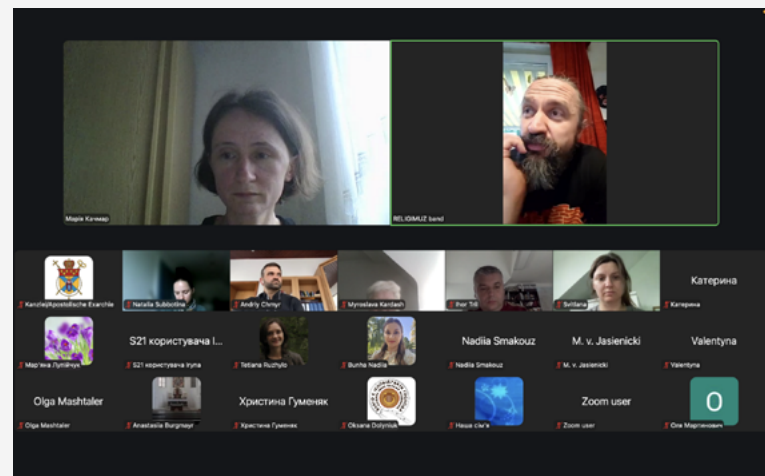
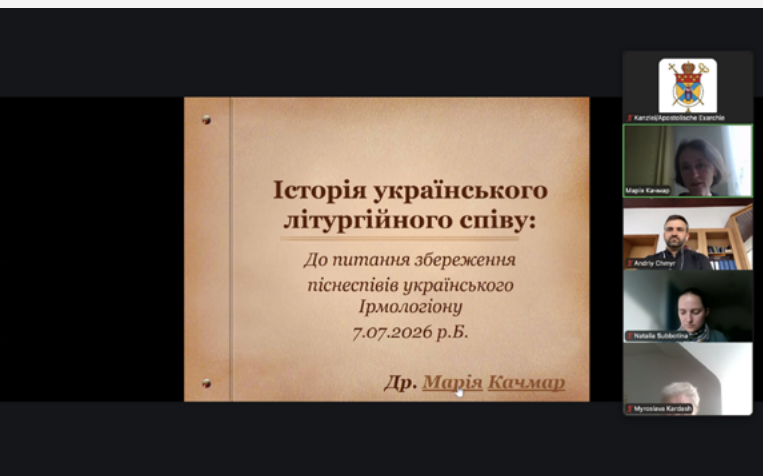
4. Любов Твого серця єднає людей,
Молись за Україну, за Твоїх дітей.

*с. Анастасія Рішко
та парафіяни катедрального храму Мюнхена*

ТИСЯЧОЛІТНЯ СПАДЩИНА: ЛІТУРГІЙНА КОМІСІЯ ПРОВЕЛА ЛЕКЦІЮ З ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОГО ЦЕРКОВНОГО СПІВУ

7 липня 2026 року Літургійна комісія Апостольського екзархату спільно з центром «Передання» організувала онлайн-лекцію «Історія українського літургійного співу», [повідомляє пресслужба Апостольського екзархату](#). Захід зібрав співців, регентів, дяків та зацікавлених мирян з різних парафій, щоб заглибитися у багатство рідної сакральної музики.

Головною доповідачкою стала кандидатка мистецтвознавства, викладачка Львівської національної музичної академії ім. М. Лисенка та науковиця Інституту церковної музики УКУ Марія Качмар. Вона наголосила, що українська церковна музика збереглася значно краще, ніж прийнято вважати. Сучасні церковні мелодії сягають своїм корінням давніх ірмологіонів, і саме київські наспіви є, за її словами, ближчими до давнього знаменного співу, ніж т. зв. московський обіход.

Під час історичного огляду лекторка зазначила, що вже у XII–XIII століттях існувала самобутня «давньоукраїнська» редакція церковного співу або ж традиція Київської митрополії. Згодом, у XVIII столітті, видатні українські композитори — Максим Березовський, Дмитро Бортнянський, Артемій Ведель — органічно поєднали цю традицію з європейськими музичними формами у партесних концертах. Уже у XIX столітті на Сході та в Центрі України національна традиція переживала примусову уніфікацію, а Галичина стала місцем її збереження та розвитку.

Звертаючись до сучасної практики, Марія Качмар закликала до перегляду усталеної термінології у науковому середовищі — зокрема, вона запропонувала використовувати термін «давньоукраїнський ірмологічний напів». Натомість, у парафіяльному середовищі слід, на її думку, насамперед залучати дітей до літургійного співу через прості пісенні форми, адже це ключова умова передачі живої традиції.

ЗУСТРІЧ ПРЕДСТАВНИКІВ ІНШОМОВНИХ ДУШПАСТИРСТВ У АНДЕКСІ ТА ПОДЯКА МОНСЕНЬЮРУ ГОФФМАННУ ЗА СЛУЖІННЯ

15 липня 2026 року в паломницькому санктуарії в Андексі відбулася Свята Меса за участю представників іншомовних душпастирств Архидієцезії Мюнхен-Фрайзінг. Богослужіння стало нагодою висловити вдячність монсеньйору д-ру Александру Гоффманну, який після десяти років плідної праці завершив своє керівництво цим відділом. До спільної молитви долучилася й українська громада, для якої священник завжди був другом і помічником.

Як [повідомляє пресслужба Апостольського екзархату](#), на урочистому богослужінні українську спільноту представляли душпастирі та сестри-монахині катедрального храму Покрову Пресвятої Богородиці в Мюнхені. Звертаючись до присутніх під час проповіді, монсеньйор Гоффманн спирався на Послання апостола Павла до Ефесян, закликаючи зміцнювати «внутрішню людину» дією Святого Духа, аби мати сили відповідати на сучасні тривоги світу й Церкви. Він підбив підсумки свого десятилітнього служіння і із радістю зауважив, як різні мовні громади архидієцезії еволюціонували: від відокремлених «островів», зосереджених лише на власних потребах, до єдиної спільноти, згуртованої довірою та спільною місією.

ВИЗНАННЯ ЗАСЛУГ ПЕРЕД УГКЦ ТА АПОСТОЛЬСЬКИМ ЕКЗАРХАТОМ

Варто нагадати, що багатолітня солідарність монсеньйора Гоффманна з українським народом нещодавно [була відзначена на найвищому церковному рівні](#). Наприкінці червня владика Богдан Дзюрах передав йому Грамоту від Отця і Глави УГКЦ Блаженнішого Святослава. У цьому документі Предстоятель згадав про особливий історичний зв'язок німецького душпастиря з нашою Церквою, який сягає ще часів комуністичного режиму. Тоді священник мав нагоду познайомитися з репресованими греко-католиками, яких радянська влада вислала до Казахстану.

Зі свого боку, за згодою архієпископа Мюнхена і Фрайзінга кардинала Райнгарда Маркса, апостольський екзарх владика Богдан возвів о. Александра у сан протопресвітера та надав йому право носити золотий нагрудний хрест із прикрасами. Ця нагорода стала виявом глибокої вдячності за його підтримку української Церкви в часи випробувань.

НАРОДЖЕННЯ НОВОЇ СПІЛЬНОТИ: У БРУХЗАЛІ ВПЕРШЕ ВІДСЛУЖИЛИ ЛІТУРГІЮ УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ

У німецькому місті Брухзаль відбулася знакова подія для місцевих українців — перша Божественна Літургія рідною мовою, [повідомляє пресслужба Апостольського екзархату](#). Ця спільна молитва є початком розбудови повноцінного українського церковного життя та формування нової душпастирської спільноти у цьому регіоні.

Богослужіння очолив душпастир для українців у Фрайбурзі о. Роман Коцур. Ця зустріч заклала духовний фундамент для майбутнього парафіяльного життя, навіть якщо на першу Службу Божу зібралася ще відносно невелика кількість вірних. У центрі уваги під час Літургії була молитва за Батьківщину: присутні просили Бога про опіку для захисників та захисниць, які боронять незалежність України, а також про справедливий мир і переможне завершення війни.

У своїй проповіді о. Роман звернувся до євангельської оповіді про апостола Петра. Священник нагадав, що Петро зміг іти по воді лише доти, поки невідривно дивився на Ісуса та довіряв Його слову: «Ходи». Душпастир наголосив, що цей приклад є життєвим дороговказом для кожного: коли людина твердо звертає свій погляд до Христа і довіряє Йому, навіть найважчі життєві хвили та випробування стають не такими страшними.

Інформація про дати наступних молитовних зустрічей буде оприлюднюватися в парафіяльній групі.

ВІДПОЧИНОК ІЗ БОГОМ: ЛІТНІ ХРИСТИЯНСЬКІ ТАБОРИ ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ ДІТЕЙ І МОЛОДІ У КРАЇНАХ СКАНДИНАВІЇ

Упродовж липня в душпастирських осередках Апостольського екзархату у країнах Скандинавії відбулася низка дитячих та молодіжних літніх таборів. Ці заходи надали юним українцям можливість цікаво провести час у колі однолітків, знайти нових друзів та поглибити свої знання про Бога, про що розповідає пресслужба Апостольського екзархату.

ДАНІЯ

Першим у низці літніх заходів став [табір «Канікули з Богом»](#), що проходив з 10 по 12 липня для української громади на півострові Ютландія. Програму підготував місцевий душпастир о. Василь Смицнюк спільно із запрошеними братами-семінаристами Івано-Франківської духовної семінарії святого Йосафата. Священник звернув увагу учасників на важливу настанову: «З Богом можна не лише молитися і працювати, а й відпочивати».

Розклад табору був насиченим: для дітей організували катехизації, вікторини, спортивні змагання, водні розваги та творчі завдання. Окрім дозвілля, невіддільною частиною програми стала духовна складова. Кожен день розпочинався спільною молитвою, а завершувався молебнем до Пресвятого Серця Ісуса: учасники молилися за український народ, захисників та мир в Україні. Проведення заходу підтримала благодійна організація «Bonifatiuswerk».

Окрім організації власного табору, о. Василь Смицьнюк та семінаристи із Івано-Франківська відвідали [пластовий табір «Експедиція Північ»](#). Для юнацтва було відслужено Божественну Літургію з молитвою за Україну та проведено «гутірку» на тему «Молитва як розмова з Богом». Для наймолодших учасників пластового табору — «пташат» — семінаристи підготували окрему ігрову програму.

ШВЕЦІЯ

З 13 по 16 липня естафету перейняла парафія блаженного священномученика Климентія Шептицького у Стокгольмі. У паломницькому центрі Маріелунд на острові Екере відбувся [табір для учнів катехитичної школи та парафіяльної молоді](#). Центральною темою зустрічі стало запитання: «Як можемо любити Того, Кого не знаємо?».

Під час щоденних зустрічей юнацтво разом із наставниками обговорювало пізнання Божої любові попри і крізь життєві випробування. Учасники дискутували про те, як довіряти Господу у складні часи, вчилися розрізняти гріховний гнів від природної реакції на несправедливість, а також порушували тему прощення. Окремим акцентом стало розуміння Бога як люблячого Отця, а не суворого Судді. Цей табір також відбувся за сприяння фонду «Bonifatiuswerk».

ФІНЛЯНДІЯ

Восьмиденний християнський табір у Фінляндії тривав з 19 по 26 липня. Захід згуртував українців з різних куточків країни. Програма включала спільні молитви, Божественну Літургію, духовні роздуми та катехитичні заняття. Організатори також подбали про духовний супровід для старшого покоління: запрошений із Салонік (Греція) священник Роман Сухоруков проводив для дорослих спеціальні духовні науки та ділився пастирським досвідом. Фінансову підтримку цієї ініціативи надали організації «Bonifatiuswerk» та «Suomen Caritas».

ЛІТО ДУХОВНОЇ РАДОСТІ: ХРИСТИЯНСЬКИЙ ТАБІР ДЛЯ ПАРАФІЙ КЕЛЬНА ТА ДЮССЕЛЬДОРФА

ФОТОРЕПОРТАЖ

Традиційно перший тиждень літніх канікул для дітей із парафій Кельна та Дюссельдорфа розпочався з християнського табору. Цьогоріч захід об'єднав 80 учасників, подарувавши їм насичену програму духовного зростання, активного дозвілля та ставши майданчиком для формування нового покоління молодіжних лідерів.

Текст: **о. Геннадій Аронович**
Фото: **Алла Петришин**

Уже в перший день діти прибувають до місця проведення, прощаються з батьками, облаштовуються у своїх кімнатах і разом вирушають на Молебень до Пресвятої Богородиці. Саме з цієї спільної молитви починається табір, відкриваючи для всіх учасників тиждень, наповнений духовним зростанням, міцною дружбою, радістю та незабутніми враженнями. Цьогоріч табір об'єднав 80 учасників: 57 дітей віком від 9 до 13 років, 12 аніматорів із парафіяльних молодіжних спільнот, 8 помічників аніматорів віком від 14 до 16 років, а також трьох запрошених наставників.

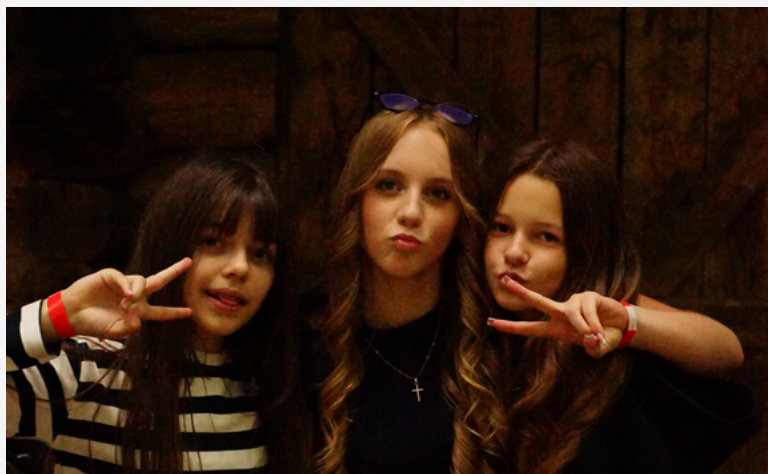

Основою кожного дня в таборі є спільна молитва та катехизація. Їх доповнює насичена програма, що органічно поєднує духовне, творчо-пізнавальне та активне дозвілля. Щоденна Божественна Літургія, великі командні ігри, майстер-класи, спортивні змагання, ранкова руханка, вивчення українських і духовних пісень, а також час для дружнього спілкування допомагають дітям не лише цікаво провести канікули, а й зростати у вірі та християнських цінностях.

Важливою складовою табору є «Школа аніматора». Її учасниками стають діти, які в попередні роки були таборовиками і тепер прагнуть продовжити свою участь уже як помічники й майбутні аніматори. Підготовка до цього відповідального служіння розпочинається задовго до літніх канікул: після недільних Божественних Літургій юнацтво проходить теоретичні заняття, навчається працювати з дітьми, організовувати ігри, нести відповідальність і бути добрим прикладом для молодших учасників. Саме так у таборі формується нове покоління аніматорів, готових із любов'ю служити ближнім.

Завершенням таборового тижня став традиційний День сім'ї, який зібрав дітей, їхніх батьків та виховників на спільну Божественну Літургію. Після молитви всі разом співали українські пісні, спілкувалися, ділилися враженнями та раділи можливості провести цей день у родинній атмосфері.

ДУШПАСТИРСЬКИЙ ВІЗИТ ВЛАДИКИ БОГДАНА ДЗЮРАХА ДО БРОВАРІВ

Після завершення засідань Синоду Єпископів УГКЦ апостольський екзарх владики Богдан Дзюрах продовжив своє перебування в Україні низкою душпастирських візитів. Окрім спільної молитви на [Всеукраїнській прощі медичних працівників у Зарваниці](#), архиерей відвідав місто Бровари на Київщині, про що повідомляє пресслужба Апостольського екзархату. Його візит охопив як підтримку дошкільної освіти в умовах війни, так і спільну молитву та спілкування із місцевою парафіяльною спільнотою.

БЕЗПЕКА ТА ДУХОВНИЙ СУПРОВІД ДЛЯ НАЙМЕНШИХ

Своє перебування в Броварах єпископ розпочав із [відвідин дитячого садочка «Капітошка»](#). Сьогодні цей дошкільний заклад став другою домівкою для 320 малюків, серед яких — діти з родин внутрішньо переміщених осіб і сімей українських захисників та діти з особливими освітніми потребами.

Апостольський екзархат спільно з німецькими благодійниками вже не перший рік фінансово підтримує цей заклад. Завдяки цій допомозі в садочку раніше вдалося відремонтувати приміщення, модернізувати спортзал та облаштувати сучасні надійні укриття, які слугують безпечним прихистком не лише для дітей, а й для жителів навколишніх будинків.

Владика Богдан разом із директоркою Наталією Шерембай, батьками та вихователями помолився за мир в Україні й урочисто благословив новий дитячий майданчик, також створений за підтримки Екзархату. Спілкуючись із педагогами, архиерей підкреслив, що турбота про дітей у час війни є важливим духовним покликанням. Зокрема у «Капітошці» діє окрема кімната духовного виховання, де місцевий парох о. Олег Панчиняк проводить для охочих діток катехитичні заняття.

ЛІТУРГІЯ НА ПАРАФІЇ

Духовне спілкування з громадою міста продовжилося 19 липня у парафії Трьох Святителів, де [владика Богдан очолив недільну Божественну Літургію](#). У своїй проповіді він звернувся до євангельської історії про зцілення двох сліпців, пояснивши, що християнам не обов'язково бути досконалими, аби йти за Христом. Визнання власної розгубленості та безпорадності, за словами єпископа, є першим і найважливішим кроком до духовного зцілення.

Згадуючи свій візит до дитячого садочка та щирі дитячі вірші про доброту, архиєрей зауважив, що саме прості прояви уваги й допомоги ближньому дозволяють людині по-справжньому «прозріти». Владика Богдан особливо акцентував на тому, що Церква є домом, де людина ніколи не залишається наодинці зі своїми бідами: «У Церкві завжди є хтось, хто провадить нас до Ісуса, супроводжує своєю присутністю, близькістю і молитвою».

На завершення богослужіння єпископ поділився з вірними підсумками нещодавнього Синоду Єпископів УГКЦ. Він анонсував, що наступного року ключовою темою синодальних зустрічей стане «Комунікаційна стратегія УГКЦ», метою якої є пошук найкращих способів ділитися досвідом віри із сучасним світом та власним народом.

ПІДСУМКИ СИНОДУ ЄПІСКОПІВ УГКЦ: УВАГА ДО НОВИХ ПОКЛИКАНЬ ТА ПРИЙНЯТТЯ КОДЕКСУ КАНОНІВ

Від 1 до 10 липня 2026 року в Марійському духовному центрі «Зарваниця» проходили засідання Синоду Єпископів УГКЦ, які об'єднали 49 архиєреїв з усього світу. Головною темою зустрічі стало душпастирство покликаних, а найважливішим рішенням — затвердження власного Кодексу канонів Церкви, [повідомляє пресслужба Секретаріату Синоду Єпископів](#).

Фото: Департамент інформації УГКЦ

Упродовж цих десяти днів 49 архиєреїв з України, Західної та Центральної Європи, Північної й Південної Америки, а також Австралії спільно молилися та працювали над актуальними питаннями життя Церкви. Серед почесних гостей Синоду були присутні Апостольський нунцій в Україні архієпископ Вісвальдас Кульбокас, архієпископ і митрополит Пряшівський Йона Максим, правлячий єпископ Мукачівської греко-католицької єпархії Теодор Мацапула, а також представники європейських католицьких організацій, зокрема гендиректор німецького благодійного фонду «Реновабіс» о. Томас Шварц.

Головною темою цього річних засідань стало «Душпастирство покликаних до священства та монашества». Єпископи детально проаналізували роль сім'ї і парафіяльної спільноти у розпізнаванні й формуванні нових покликаних, а також окреслили сучасний соціокультурний та психологічний портрет семінаристів і представників богосвяченого життя. Детальніше про головну тему та настанови архиєреїв можна прочитати у підсумковому [Посланні Синоду](#).

Значну увагу єпископи приділили душпастирській опіці людей, які постраждали від війни у місцях свого проживання, та українців-біженців. Окрім того, було розглянуто низку літургійних питань: владики поблагословили до друку тексти нового Архиєратикона, оновленого Молитвослова та офіційного молитовника УГКЦ «Прийдіте, поклонімся». З повною інформацією про звіти та прийняті рішення ви можете ознайомитися в офіційному [Комунікаті Синоду](#).

Окремим і надзвичайно важливим здобутком Синоду 2026 року стало затвердження проекту Кодексу канонів Української Греко-Католицької Церкви. Цей збірник, що став плодом понад десятирічної праці робочої групи, налічує близько 730 канонів і регулює різні сфери церковного управління та життя вірних. Пресслужба Секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ підготувала [детальну інформацію про новий Кодекс канонів УГКЦ](#) та його фундаментальну роль для Церкви і її вірних.

«ПЕРЕМОГА УКРАЇНИ БУДЕ СИЛОЮ БОЖОЮ»: БЛАЖЕННІШИЙ СВЯТОСЛАВ НА ЗАГАЛЬНОНАЦІОНАЛЬНІЙ ПРОЩІ В ЗАРВАНИЦІ

11–12 липня 2026 року в Марійському духовному центрі «Зарваниця» відбулася п'ята за час повномасштабної війни Загальнонаціональна проща УГКЦ, яка об'єднала близько 30 тисяч прочан, [як повідомляє Департамент інформації УГКЦ](#). Під час Архиерейської Літургії Глава УГКЦ закликав українців долати зневіру, наголосивши, що саме духовна стійкість і Божа благодать є запорукою нашої перемоги.

Фото: Департамент інформації УГКЦ

У неділю, 12 липня, Божественну Літургію очолив Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав. Із ним співслужили Апостольський нунцій в Україні архієпископ Вісвальдас Кульбокас, єпископи УГКЦ з усього світу, які прибули на Синод УГКЦ, а також ієрархи Мукачівської греко-католицької єпархії та Римо-Католицької Церкви.

У своїй проповіді, роздумуючи над євангельським чудом зцілення розслабленого, Патріарх звернув увагу на небезпеку внутрішнього розпаду. За його словами, апатія, знеохота та зневіра через відсутність швидкої перемоги є не менш підступними за зовнішню агресію ворога. Наказ Христа «Встань, візьми своє ложе і йди» Блаженніший Святослав пояснив як заклик до кожного українця: взяти себе в руки, опанувати власне життя, відкинути те, що розсварює чи знесилює, і рухатися вперед дорогою свого покликання.

Особливим духовним акцентом стала думка про те, що нинішня боротьба нашого народу ламає будь-які суто людські калькуляції. «Вони кажуть, що ми з вами перемаємо не завдяки, але всупереч людській логіці і силі. Бо перемога України буде силою Божою, яка виявляється навіть усупереч людській слабкості», — підкреслив Предстоятель. У своїй молитві він символічно приніс до стіп Зарваницької Богородиці усіх поранених і тих, хто переживає глибокий біль втрати.

Також під час прощі Глава УГКЦ згадав про 25-ту річницю візиту святого папи Івана Павла II до України, підтвердивши, що Синод Єпископів, українська влада і весь народ продовжують чекати на візит нинішнього Понтифіка — Папи Лева XIV. Проща стала ще й нагодою привітати єпископів з діаспори, зокрема новопризначеного митрополита Вінніпезького владика Михайла Квятковського, про призначення якого було оголошено саме в ці дні.

МЕДИЧНІ ПРАЦІВНИКИ ЗДІЙСНИЛИ XIII ВСЕУКРАЇНСЬКУ ПРОЩУ ДО ЗАРВАНИЦІ

25 липня в Марійському духовному центрі «Зарваниця» відбулася XIII Всеукраїнська проща медичних працівників. Паломництво, приурочене до професійного свята медиків, об'єднало представників медичної спільноти зі семи областей України, духовенство, медичних капеланів і представників влади для спільної молитви за медиків, хворих, поранених і захисників.

Текст: ugcc.ua з посиланням на [Тернопільсько-Зборівську архієпархію УГКЦ](#)

Фото: [Тернопільська обласна державна адміністрація](#)

Організаторами паломництва виступили Патріарша комісія душпастирства охорони здоров'я УГКЦ та Комісія у справах родини і мирян Тернопільсько-Зборівської архієпархії. Центральною подією заходу стала Архирейська Божественна Літургія, яку очолив архієпископ і митрополит Тернопільсько-Зборівський Теодор Мартинюк. Із ним співслужили: владика Богдан Дзюрах, екзарх для українців-греко-католиків у Німеччині та Скандинавії, владика Андрій Хім'як, єпископ-помічник Київської архієпархії, владика Володимир Фірман, єпископ-помічник Тернопільсько-Зборівський, владика-емерит Василь Семенюк, а також численне духовенство.

Під час Богослужіння учасники молилися за Україну, її захисників, поранених, усіх хворих, а також за лікарів, медичних сестер і їхні родини, особливо за тих, хто виконує своє служіння в умовах війни, ризикуючи власним життям.

У проповіді владика Богдан Дзюрах наголосив на необхідності захисту людського життя від моменту зачаття до природної смерті та подякував медикам за їхнє жертвоне служіння. «Через ваші руки, дорогі медичні працівники, Господь засилає бальзам Божого милосердя на рани українського народу», — зазначив єпископ.

Зі словами вдячності до учасників звернулася голова Патріаршої комісії душпастирства охорони здоров'я УГКЦ с. Юстина Голубець, ССНДМ. Вона наголосила на важливості співпраці медичної спільноти з Церквою, «яка, як добра мати, хоче бути поруч і пригорнути кожного».

У прощі взяли участь медичні капелани та голови єпархіальних комісій душпастирства охорони здоров'я. Подія зібрала керівників закладів охорони здоров'я та медиків із Тернопільської, Івано-Франківської, Львівської, Хмельницької, Волинської, Рівненської та Чернівецької областей, а також представників медичних фахових коледжів і вищих навчальних закладів.

24.02.2022 – ?

Випуск 98 «Хроніки періоду великої війни»

МІСІЯ СОЛІДАРНОСТІ: ПІДСУМКИ ВІЗИТУ СЕКРЕТАРЯ СВЯТОГО ПРЕСТОЛУ АРХИЄПІСКОПА ПОЛА ҐАЛЛАҐЕРА ДО УКРАЇНИ

У другій половині липня 2026 року Україну відвідав Секретар Святого Престолу у справах стосунків з державами та міжнародними організаціями архієпископ Пол Річард Ґаллаґер. Як спеціальний посланець Папи Лева XIV, він здійснив насичену місію, що охопила Львів, Бердичів та Київ. Метою візиту стало засвідчення підтримки українського народу, пошук шляхів до справедливого миру та поглиблення церковно-державного діалогу.

ЛЬВІВ: МОЛОДЬ, ОСВІТА, ТВОРЧІСТЬ

Свою місію ватиканська делегація розпочала 17 липня у Львові з візиту до Українського католицького університету, про що [повідомляє Відділ інформації і маркетингу університету](#). Президент УКУ митрополит Борис Ґудзяк провів для гостей екскурсію студентським містечком, розповівши про життя закладу в умовах війни. Архієпископ відвідав студентський Колегіум та дім «Емаус», де молодь ділить побут із людьми з ментальною інвалідністю. За словами владика Бориса, для дипломата було вкрай важливо побачити на власні очі, як українці не лише протистоять ворогу, але й продовжують навчатися, творити та будувати майбутнє попри постійну загрозу. На завершення зустрічі представники УКУ передали через посланця офіційне запрошення для Папи Лева XIV відвідати Україну.

Фото: УКУ

Фото: УКУ

Фото: УКУ

БЕРДИЧІВ: СПІЛЬНА МОЛИТВА ТА ПОДЯКА ВАТИКАНУ ЗА ЗВІЛЬНЕННЯ ПОЛОНЕНИХ

19 липня архієпископ узяв участь в урочистій Святій Месі у Всеукраїнському санктуарії Матері Божої Святого Скапулярію в Бердичеві, як [повідомляє Департамент інформації УГКЦ](#).

Богослужіння об'єднало ієрархів Римо-Католицької та Української Греко-Католицької Церков з нагоди 35-річчя відновлення римо-католицьких структур в Україні та 25-ліття візиту святого Івана Павла II. Присутній на події Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав публічно подякував ватиканському послу за дипломатичні зусилля Святого Престолу, які допомагають визволяти українських військовополонених, цивільних заручників і депортованих дітей. Він також попросив архієпископа передати Святішому Отцеві любов та відданість українського народу.

Фото: Департамент інформації УГКЦ

Фото: ОПУ

Фото: ВРЦіРО

КИЇВ: ДІАЛОГ ІЗ ЦЕРКВАМИ ТА ДЕРЖАВОЮ

Того ж дня ввечері делегація прибула до столиці, де [зустрілася з представниками Всеукраїнської ради Церков і релігійних організацій \(ВРЦіРО\)](#). Духовні лідери України розповіли про кричущі факти релігійних переслідувань на окупованих Росією територіях та наголосили, що українське суспільство, попри виснаженість, прагне виключно справедливого миру. На згадку про візит гостю подарували пам'ятну медаль з нагоди 30-ліття ВРЦіРО.

Заклучний день місії, 20 липня, пройшов на найвищому державному рівні, [згідно із повідомленням Roberto Pagliai для Новин Ватикану](#). Вшанувавши пам'ять полеглих на Майдані Незалежності, Пол Галлагер провів зустріч із виконуючим обов'язки Міністра закордонних справ Андрієм Сибігою. Український дипломат акцентував на тому, що Росія веде війну і проти віри, знищивши чи пошкодивши від початку повномасштабного вторгнення понад 740 релігійних об'єктів різних конфесій. Згодом [архієпископа прийняв Президент України Володимир Зеленський](#). Глава держави подякував Ватикану за сприяння у поверненні викрадених дітей і підтвердив, що Україна з нетерпінням очікує на візит Папи Лева XIV, який став би безпрецедентним актом підтримки у ці складні часи.

Продовження «Хронік періоду великої війни» буде...

УКРАЇНА І МЕЖІ ДІАЛОГУ

КОМЕНТАР

У своїй колонці для часопису «First Things» публіцист Джордж Вайгель розмірковує про одну з моральних дилем нашого часу: де пролягають межі мирного діалогу? Отримуючи регулярні повідомлення від Глави УГКЦ про нічні бомбардування цивільних об'єктів, автор замислюється над тим, як реагувати на терор, котрий виправдовується національними та релігійними гаслами.

Джордж ВайгельДжерело: [First Things](#)Український переклад тексту: [Пресслужба Секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ](#)

Вже кілька місяців поспіль я отримую тривожні ранкові SMS-повідомлення від верховного архиєпископа Києво-Галицького Святослава Шевчука, Глави Української Греко-Католицької Церкви. Зазвичай ці повідомлення надходять після того, як цей героїчний церковний діяч провів усю ніч у бомбосховищі (як це траплялося вже багато-багато разів протягом останніх чотирьох з половиною років), і до них додається цифрова карта, на якій позначено місця, де російські ракети та дрони освітлювали нічне небо, наносячи удари по столиці України.

На карті немає військових об'єктів. Російські удари навмисно спрямовані на цивільні об'єкти. І хоч силам української протиповітряної оборони вдається збити частину ракет та дронів, інші все ж досягають цілі. Вбивають невинних людей, сім'ї втрачають свої домівки через цю політику навмисного заподіяння жертв серед цивільного населення. 15 червня через російський дрон значних руйнувань зазнала Києво-Печерська лавра, історичний православний «Печерський монастир». («Ось вам і „захисник християнської цивілізації“ — цар Путін».)

Це не війна. Це тероризм. Його ціллю є знищення національної моралі. І це не працює, не більше ніж нацистський бліц на Англію у 1940 році. Якби Квентін Рейнольдс — журналіст ХХІ століття — сьогодні вів репортаж з України, його коронною фразою було б: «Київ це витримає», як і «Лондон це витримає», що відображало британську стійкість і рішучість перед обличчям Люфтваффе.

Але Київ не мусить це витримувати. Він страждає від цих терористичних атак тому, що цар Путін програє наземну війну, яку він розпочав 24 лютого 2022 року. Війну, яка триває попри катастрофічні втрати з російського боку, спричинені цілковитою зневагою російського військового керівництва до життя погано навчених солдатів, якими воно командує.

Японські військові виправдовували своє бажання битися до смерті у Другій світовій війні, посилаючись на світсько-націоналістичний кодекс бусідо, згідно з яким капітуляція вважалася ганьбою. Російське варварство в Україні є значно гіршим, тому що його, як стверджують, виправдовують посиланнями на християнську віру та істину. Таким чином, у своїй проповіді 6 березня 2022 року в храмі Христа Спасителя в Москві патріарх Російської православної церкви Кирило спробував зобразити російське вторгнення в Україну, яке тоді вже зазнало невдачі у спробі захопити Київ методом «бліцкригу», як виправдану релігією священну війну між християнською Росією та

// Це не війна. Це тероризм. Його ціллю є знищення національної моралі. І це не працює, не більше ніж нацистський бліц на Англію у 1940 році.

сатанинським Заходом, до якого прагнула приєднатися Україна. Якщо ця брехня не була богохульством, то, як мінімум, межувала з ним. Ця святотатська політика виправдати те, що не підлягає виправданню, триває й досі. Вона була засуджена Вселенським патріархом Константинополя Варфоломієм, який є «першим серед рівних» у керівництві православних церков.

Все це викликає нагальні питання щодо меж діалогу в певних історичних реаліях.

Вінстон Черчилль, який у 1940 році був готовий застосувати іприт, щоб запобігти німецькому вторгненню до Великої Британії, аж ніяк не був боязким, коли йшлося про застосування збройної сили. Проте Черчилль наполягав, що загальним принципом людських взаємин є те, що «зустріч віч-на-віч краща, ніж війна» (цю максиму пізніше Гарольд Макміллан перефразував як «розмови кращі, ніж війна»). І це справді так. Релігійні лідери, такі як Папа Лев, не виходять за межі своєї компетенції, коли зазначають, що війна — це завжди поразка для людства.

Однак це не єдине, що заслуговує на осуд.

Так само як і покірність тиранії. Так само як і мовчазна згода на геноцидну спробу знищити націю та її культуру — саме це є визначеною метою царя Путіна у його війні проти України. Так само як і нездатність надати всю можливу допомогу тим, хто, щодня ризикуючи життям, чинить опір тиранам і вбивцям, які навмисно націлюються на мирних жителів, прагнучи зламати волю країни до опору.

Крім того, пропорційне та виважене застосування збройної сили може створити умови для діалогу, який може призвести до миру, що ґрунтується на безпеці, свободі та справедливості. Адже можуть скластися обставини, за яких справжній діалог і реальні переговори стають можливими лише тоді, коли агресору (або тим, хто утримує його при владі) не просто продемонструють, що його спроби завоювання марні, а й те, що триваюча агресія обходиться йому надто дорого. Таким чином, хоча й ціною, безперечно, трагічною, створюються умови для того, щоб розум міг відіграти належну роль у вирішенні конфлікту.

Саме така ситуація склалася сьогодні в Україні.

КОНСТИТУЦІЯ ЦЕРКВИ? ЩО ОЗНАЧАЄ УХВАЛЕННЯ КОДЕКСУ КАНОНІВ УГКЦ І ЧОМУ ЦЕ ІСТОРИЧНА ПОДІЯ

9 липня 2026 року Синод Єпископів Української Греко-Католицької Церкви ухвалив документ, над яким працювали понад десять років. Для більшості вірних сама назва — «Кодекс канонів УГКЦ» — звучить доволі спеціалізовано і навряд чи одразу пояснює, що саме сталося. Чому єпископи називають цей день історичним? Для чого Церкві ще один кодекс, якщо вже існує Кодекс канонів Східних Церков? І чи зміниться щось у житті звичайного вірного?

Спробуймо розібратися.

Текст та фото: [Пресслужба Секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ](#).

ІСТОРИЧНИЙ ДЕНЬ ДЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Коли після третього читання владики Синоду проголосували за ухвалення Кодексу, Блаженніший Святослав, Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви, назвав цей день історичним. І це не була лише урочиста риторика. «Цей Кодекс підсумовує тисячолітню канонічну історію розвитку Київської Церкви — від давніх кормчих книг і рішень помісних соборів до сучасних законодавчих актів. Це ще один рішучий крок у розвитку патріарших структур і патріаршої гідності нашої Церкви», — наголосив Предстоятель УГКЦ. Для митрополита Євгена Поповича, Голови Робочої групи з опрацювання Кодексу канонів УГКЦ, ця подія стала завершенням багаторічної праці, яка розпочалася ще 2015 року, коли Синод Єпископів в Івано-Франківську створив спеціальну робочу групу для переосмислення партикулярного права Церкви та підготовки нового Кодексу. За його словами, після більш ніж десятиліття роботи УГКЦ отримала книгу, яка стане основним дороговказом для управління церковним життям — від парафії до Синоду Єпископів УГКЦ.

ЯКЩО ВЖЕ Є КОДЕКС КАНОНІВ СХІДНИХ ЦЕРКОВ, НАВІЩО ПОТРІБЕН ЩЕ ОДИН?

Мабуть, саме це запитання виникає найчастіше у читачів Постанов Синоду Єпископів УГКЦ 2026 року. Українська Греко-Католицька Церква вже багато років живе за Кодексом канонів Східних Церков — універсальним законодавством для всіх двадцяти трьох Східних Католицьких Церков. Але цей Кодекс не регулює всіх деталей життя кожної окремої Церкви. Митрополит Євген звертає нашу увагу на історію Церкви. «До того часу, коли наша Церква отримала Кодекс канонів Східних Церков, вона якось жила. Чим жила? Законами, які були дані нашими Синодами й окремими єпископами; законами, які десь впливали з церковної традиції; законами, які також були оформлені як канони. Вони входили в життя Церкви на основі тих законів, які наша Церква перейняла з візантійської традиції. Це все було розпорошене», — розповідає він. Натомість єпископ Михайло Квятковський, учасник Синодальної Робочої групи, пояснює, що універсальний Кодекс багато разів прямо відсилає до рішень конкретної помісної Церкви. Саме тому кожна Східна Католицька Церква покликана виробити власне партикулярне законодавство, яке враховуватиме її історію, традицію, літургійне життя та сучасні потреби. Доктор канонічного права о. Віталій Токар додає, що ще святий Іван Павло II, проголошуючи Кодекс канонів Східних Церков, закликав кожна Східну Католицьку Церкву якнайшвидше сформулювати власне законодавство. Адже кожен Синод Єпископів помісної Церкви є насамперед законодавчим органом. Іншими словами, загальний Кодекс залишається чинним, але відтепер він діятиме разом із власним Кодексом канонів УГКЦ, який конкретизує життя саме Української Греко-Католицької Церкви.

ТО ЩО ТАКЕ КОДЕКС КАНОНІВ УГКЦ?

Якщо говорити найпростіше — це головний закон Української Греко-Католицької Церкви. Саме тому його нерідко порівнюють із Конституцією держави. Таке порівняння, на думку авторів документа, є цілком доречним. Отець Віталій Токар зазначає, що всі майбутні статuti, правильники, рішення єпископів, Патріарха чи Синоду повинні узгоджуватися з положеннями цього Кодексу. Саме він стає фундаментом усього подальшого церковного законодавства. Втім, як наголошують розробники, це не просто юридичний документ. «Церковне право — це не лише перелік заборон. Воно організовує життя Церкви, захищає права людей, відкриває можливості для розвитку служіння та різних церковних спільнот», — пояснює владика Михайло Квятковський.

ДЛЯ КОГО НАПИСАНИЙ ЦЕЙ КОДЕКС?

Помилково також думати, що цей збірник канонів потрібен лише єпископам чи каноністам. Кодекс стосується всієї Української Греко-Католицької Церкви — духовенства, богопосвячених осіб і мирян, незалежно від того, чи вони живуть в Україні, Канаді, Бразилії, Австралії чи будь-якій іншій країні світу. «Він говорить безпосередньо до нас і для нас; він говорить про наші потреби. Він дарує нам надію на наступні роки та етапи розвитку Церкви», — підкреслює єпископ Михайло Квятковський. Кодекс визначає не лише права й обов'язки священнослужителів, а й права мирян, порядок діяльності парафій, єпархій, монаших спільнот, церковних інституцій та механізми прийняття рішень.

ЩО НОВОГО МІСТИТЬ КОДЕКС?

Новизна документа полягає не стільки у створенні абсолютно нових законів, скільки у систематизації всього того, чим уже жила Українська Греко-Католицька Церква. Митрополит Євген Попович пояснює, що раніше численні синодальні постанови, літургійні приписи, адміністративні рішення та норми церковної традиції були розпорошені у багатьох документах. Тепер вони вперше об'єднані в одному цілісному Кодексі. При цьому документ не лише впорядковує попередню практику, а й відповідає на сучасні виклики, створюючи нові канони там, де життя Церкви цього вимагало. Саме ця робота, за словами о. Віталія Токара, була однією з найскладніших під час підготовки Кодексу.

ЯК СТВОРЮВАВСЯ КОДЕКС?

Праця тривала понад десять років. Спочатку за працю взялася робоча група, зібрана зі знавців канонічного права з різних єпархій та екзархатів Української Греко-Католицької Церкви, та не тільки. До неї увійшли: митрополит Євген Попович, митрополит Теодор Мартинюк, о. Роман Шафран, о. Віталій Токар, о. Андрій Танасійчук, о. Олег Хортник, о. Олег Барбуляк, о. Роман Дудчак, о. Петро Павлище, о. Роман Тереховський, о. Сергій Стесенко, о. Андрій Кулієвич, о. Томас Немет, п. Хельмут Прее та п. Андрій Ханас. Після цього для доопрацювання була покликана синодальна робоча група, до якої увійшли єпископи з різних континентів — знавці канонічного права, яких об'єднували регулярні онлайн-зустрічі. Серед них — митрополит Євген Попович як голова робочої групи, митрополит Теодор Мартинюк, владика Володимир Ющак, владика Давид Мотюк, владика Михайло Бубній, владика Андрій Рабій, владика Михайло Квятковський і владика Богдан Дзюрах. Через різницю часових поясів декому доводилося розпочинати роботу ще о шостій ранку. У процесі брали участь також фахівці з канонічного права, які допомагали систематизувати величезний масив джерел — від рішень історичних соборів до сучасних синодальних постанов. Сам документ проходив три читання на Синоді Єпископів. Між ними владики подавали свої пропозиції, уточнення й поправки, після чого текст знову доопрацьовувався. Лише після цього він був остаточно ухвалений.

ЧИ ВІДЧУЮТЬ ЗМІНИ ЗВИЧАЙНІ ВІРНІ?

Не варто очікувати, що після набуття чинності Кодексу життя парафій миттєво стане іншим. Як пояснив о. Віталій Токар, більшість його норм уже давно присутні у практиці Церкви. Новий Кодекс насамперед упорядковує їх, усуває різночитання та створює єдині правила для всієї УГКЦ. За словами митрополита Євгена Поповича, це полегшить життя і єпископам, і священникам, і самим вірним, адже багато питань, які раніше трактувалися по-різному, тепер отримали чітке нормативне врегулювання.

КОЛИ КОДЕКС ПОЧНЕ ДІЯТИ?

Після офіційного проголошення Декретом Отця і Глави УГКЦ документ набуде т. зв. вакаційного періоду — приблизно шість місяців. Упродовж цього часу Кодекс вже буде доступний для ознайомлення, його вивчатимуть у семінаріях, єпархіях, монаших спільнотах і на парафіях. За словами митрополита Євгена Поповича, це надзвичайно важливо, адже «йдеться не про один листок. Це великий документ, який нараховує понад 720 канонів». Лише після завершення цього періоду він набуде обов'язкової юридичної сили.

ОЗНАКА ЗРІЛОСТІ ЦЕРКВИ

Мабуть, найважливіше значення нового Кодексу полягає навіть не в юридичних нормах. Він засвідчує, що Українська Греко-Католицька Церква усвідомлює себе помісною Церквою зі своєю богословською, літургійною, духовною і канонічною традицією. «Кодекс окреслює мою ідентичність. Він говорить про мою приналежність до Церкви, яка самостійно розвивається, має власну канонічну спадщину і сміливо дивиться в майбутнє», — підсумовує о. Віталій Токар. Саме тому ухвалення Кодексу канонів — це не просто поява ще однієї книги церковних законів. Це важливий етап розвитку Української Греко-Католицької Церкви, який підсумовує її багатовіковий досвід і водночас відкриває нову сторінку в її житті.